

sig en vildfarende Opfattelse gjøre sig gjældende, Dette er imidlertid ikke for mig det Væsentlige. Det, som for mig er det Væsentlige, er den Betragning, at, naar Rigsdagen saaledes synes at gribe enhver, jeg kunde fristes til at sige rimelig eller urimelig Anledning til at slyde Noget ind, der gaar ud paa at værne om Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, faar det let Udseendet af, at man nærer Frygt i saa Henseende, men en saadan Frygt, og navnlig en saadan Tilskyndelse af Frygt kan jeg ikke anse for at være heldig for Rigsdagens Stilling i det Hele. Naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) som Grund til at foretrække Vædringsforslaget under Nr. 29 for § 47, frembrævede, at der i denne Paragraf stod „klarlig“, og sagde, at det var ganske utaaleligt, at man vilde udtale, at det ikke var nok, at Vedkommende indsaa, men at det ogsaa skulde kræves, at han klarlig skulde indse, maa jeg dog tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at der ikke i Paragrafen tales om at indse eller klarlig at indse, men om at maatte kunne indse; derved faar „klarlig“ en Berettigelse, det under en anden Forudsætning ikke vilde have. Paragrafen har fuldkommen rigtig havt Die for, at Vedkommende ikke er angærløs, blot fordi han ikke har indset, at Befalingen stred imod en Lovbestemmelse; han skal ikke kunne slippe, fordi han ikke har indset det, naar Forholdene vare saaledes, at han „klarlig“ maatte kunne indse det, hvilket er noget ganske Andet.

Krigs- og Marineministeren (Saffner):

Da det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) begjærede Ordet, fik jeg en Anelse om, at det vilde være som Opponent imod enkelte af dette Lovforslags Bestemmelser, dels paa Grund af, at jeg ved dette Forslag er i det særegne Tilhælder, at jeg der, hvor jeg ellers møder Understøttelse, nu møder Modstand, og at jeg, hvor jeg ellers har mødt Modstand, her har fundet Understøttelse, og dels paa Grund af den Stilling, det ærede Medlem indtog ved den militære Straffelovs Behandling her for 5 Aar siden. Det ærede Medlem for Viborg (Klein) udtalte sig da ogsaa med megen Styrke imod Bestemmelsen i den nuværende § 50. De samme Anskuelse, som det ærede Medlem hævder idag, hævdede han ogsaa for 5 Aar siden, og jeg kan forstaa, at han fra et rent juridisk Standpunkt kan finde det noget stærkt, at man i den militære Straffelov gjør Grundføtninger gjældende, som ere i høi Grad afvigende fra dem, man gjør gjældende i den borgerlige Straffelov. Jeg vil dog imidlertid tillade mig at henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa den store Forskjel, der er imellem de borgerlige og de militære Forhold. Jeg skal — for at fatte mig saa kort som mulig — ikke dvæle særlig ved Forholdene i Fredstid, men blot henviser til For-

holdene i Krigstid. Drukkenskabens Tilregnelighed eller Utilregnelighed synes der at maatte spille en helt anden Rolle, end den gjør i borgerlige Forhold. Den ærede Ordfører ansøgte, at Tilregnelighed eller Utilregnelighed ved Drukkenstab ikke havde meget at betyde i den borgerlige Lovgivning, naar man saa hen til den Anvendelse, Domstolene gjorde deraf. Han ansøgte, at naar man havde glemt at udsætte Afvisere ved Istandføttelse af Huse eller ved Snekastning — jeg husker ikke ret hvilket — kunde det ikke nytte Noget, om man undskyldte sig med, at man havde undladt det paa Grund af Drukkenstab, men man ifaldt desuagtet Straf. Jeg tror imidlertid, at Drukkenstab i den borgerlige Straffelov finder en helt anden Anvendelse og med Rette; der bliver Utilregneligheden som Følge af Drukkenstab et afgjørende Moment ved Straffens Bestemmelse, men det kan og bør den ikke være i samme Udstrækning i den militære Straffelovgivning. Det nytter ikke, at det ærede Medlem henviser til — derimod skulde han ikke have det Ringeste at indvende, — at man kunde sætte Straffen for Drukkenstab i den militære Tjeneste saa høit, som man vilde, thi dermed er man ikke hjulpen. Man vil dog vel ikke gaa til den Yderlighed at sige, at en Soldat, der drikker sig døddrukken, har Livet forbrudt, saa langt kan man dog ikke gaa; men den Soldat, der i Felten paa sin Post lige over for Fjenden findes døddrukken, har Livet forbrudt og det med Rette. Naar imidlertid det ærede Medlems Grundføtning skulde sælges, vilde Døddrukkenstab fritage ham for denne Straf; han var sig ikke sin Gjerning bevidst i dette Dieblit, men derpaa hvilede Havens og Landets Sikkerhed og Uafhængighed. Jeg tror saaledes ikke, at de stærke Indvendinger, det ærede Medlem gjorde imod § 50, ere vel begrundede, naar man ser hen til de særlige Forhold, der findes paa det militære Omraade. — Det ærede Medlem gik dernæst over til at omtale § 51. Det ærede Medlem sluttede sig i det Hele taget til Paragrafens Bestemmelser; han fandt det rigtigt, at den Overordnede blev straffet haardere end den Underordnede, naar Forbrydelsen var bleven begaaet af flere Krigsmænd i Forening, men det ærede Medlem fandt det lidet rigtigt, naar Tjenestealderen skulde være det Afgjørende. Jeg tillod mig før at udtale, hvorfor jeg troede, det var af Bigtighed at fastholde den Bestemmelse, der findes i Paragrafen med Hensyn til Mænd, som ere af samme Tjenesteklasse, naar de ere af forskjellig Tjenestestade; men det ærede Medlem mente, at det vilde støde paa praktiske Vanskeligheder; det ærede Medlem vidste ikke, hvorledes man kunde anvende Paragrafens Bestemmelser, naar Militære af samme Tjenestestade havde begaaet Forbrydelsen. Dertil kan jeg jo for Officerernes Vedkommende svare, at selv om de ere udnævnte paa den samme Dag, have de en Rækkefølge; der kommer ikke 10 Officerer til